

skal indeholde bestemmelser om højere straffe, bl.a. ved gentagelseskriminalitet, tvungen behandling af dømt, afskaffelse af forældelsesfristen, forbud for pædofile mod at bosætte sig i visse områder, sikring af, at pædofilidømte ikke ansættes til at arbejde med børn samt forbud mod såkaldt sexchat med mindreårige over internettet.

Forslagsstillerne henviser bl.a. til, at flere sager, herunder den såkaldte Tøndersag, har vist et stort gab mellem borgernes retsbevidsthed og de faktiske tilstande inden for flere felter.

Jeg vil gerne slå fast, at også regeringen ser på alle former for seksuelt misbrug af børn og unge med den allerstørste alvor. Jeg er derfor helt enig i den overordnede intention bag forslaget: at sådanne forbrydelser skal straffes hårdt og konsekvent, og at vi skal gøre alt, hvad der overhovedet er muligt for at beskytte børn og unge mod seksuelt misbrug.

Det er også baggrunden for, at regeringen har iværksat en række initiativer for at beskytte børn og unge mod at blive udsat for seksuelle overgreb. Jeg kan bl.a. nævne regeringens handlingsplan om bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn, en handlingsplan, der sætter fokus på forebyggelsen og retsforfølgningen i disse sager og på den internationale indsats for at bekæmpe seksuelle overgreb mod børn.

Selv om regeringen til fulde kan tilslutte sig, at vi skal gøre alt for at bekæmpe seksuelt misbrug af børn og unge, kan regeringen ikke støtte det foreliggende beslutningsforslag, og jeg vil begrunde det i det følgende i forbindelse med en gennemgang af beslutningsforslagets enkelte elementer.

Den første del af beslutningsforslaget går ud på, at der skal idømmes hårdere straffe til personer, der dømmes for seksuelle overgreb mod børn. I bemærkningerne til beslutningsforslaget er det anført, at straffen for pædofili bør være mindst lige så hård som straffen for voldtægt.

Jeg er helt enig i, at straffene for seksuelt misbrug af børn skal være hårde, og at de skal være konsekvente. I 2002 blev der også gennemført en skærpelse af straffene både for voldtægt og for seksuelt misbrug af børn. Som opfølgning på disse strafsærpelser har Rigsadvokaten afgivet flere redegørelser om skærpelsernes virkning i praksis. Rigsadvokaten har senest i juli sidste år fastslået, at der i langt hovedparten af sagerne om seksuelt misbrug af børn i vidt omfang er taget hensyn til, at straffen efter lovændringen skulle skærpes.

Hertil kommer, at jeg for få måneder siden har anmodet Straffelovrådet om at overveje, om der gennem lovgivningen kan være anledning til at ændre eller justere strafniveauet i sager om seksuelt misbrug af børn. Straffelovrådet skal i den forbindelse bl.a. se på, om der i visse sager kan være anledning til en yderligere forhøjelse af strafniveauet ud over den strafforhøjelse, der er gennemført på baggrund af strafsærpelserne i 2002.

Efter regeringens opfattelse bør vi afvente Straffelovrådets arbejde, sådan at vi derefter kan tage stilling til, i hvilket omfang der er behov for yderligere strafforhøjelser på området.

Forslagsstillerne lægger også op til, at der indføres tvungen behandling, herunder medicinsk kastration af personer, der dømmes for seksuelt misbrug af børn. Det er et spørgsmål, som vi også tidligere har haft lejlighed til at drøfte, bl.a. i Folketingets Retsudvalg.

Jeg kan i den forbindelse tilkendegive, at regeringen ikke kan støtte et forslag om tvangsmæssig medicinsk kastration. Jeg skal ikke her komme ind på alle detaljer om spørgsmålet, men jeg vil gerne nævne, at der ikke er noget, der tyder på, at behandling med kønsdriftdæmpende medicin ændrer på en uønsket seksuel orientering, men behandlingen kan sænke et meget påtrængende driftspres. Desuden må man være opmærksom på, at en kønsdriftdæmpende behandling omfatter både et psykoterapeutisk forløb og en medicinsk behandling, og det er jo selvsagt ikke muligt at tvangsbehandle med psykoterapi. Hertil kommer, at behandlingen med kønsdriftdæmpende medicin kan have alvorlige bivirkninger, bl.a. i form af afkalkning af knoglerne, leverbeskadigelse, udvikling af bryster og vægtforskydninger.

Kl. 17.00

Hvis behandlingen med kønsdriftdæmpende medicin skulle være en del af den idømte sanktion, som forslagsstillerne lægger op til, ville det forudsætte, at mediciner i nogle tilfælde skulle ske under tvang, herunder fastspænding. Den Almindelige Danske Lægeforening tager afstand fra tvangsbehandling og mener, at informeret samtykke er nødvendigt, før behandling iværksættes, sådan som tilfældet er nu. Lægeforeningen har i den forbindelse henvist til foreningens etiske regler samt til de internationale lægeetiske erklæringer, hvoraf det bl.a. fremgår, at en læge, der yder lægebehandling, kan svække patientens fysiske eller psykiske tilstand og kun må handle i overensstemmelse